

Εικόνες που αξίζουν όσο χιλιάδες λέξεις

Θνητοί της Μεγαπόλης

Θάνος Καλαμίδας - Τατιάνα Κοτσώνη - Γιώργος Μπαρκούρης
Λίλιαν Μπαντάνη - Gordana Mudri - Σία Πέρρου
Νατάσα Τσιτσιριδάκη - Έλενα Φωτίου - Κατερίνα Χαρίση

apopseis Εκδόσεις **apopseis.gr**

© 2016 Εκδόσεις apopseis.gr - Όλο το υλικό είναι copyright του περιοδικού και της συγγραφέα

Ovi Magazine & Ovi Greece Books Publications

© 2016 Ovi Project Publication - All material is copyright of the Ovi magazine & the writers

Τα βιβλία των εκδόσεων apopseis.gr Ovi magazine & Ovi Greece μπορείτε να τα βρείτε μόνο στις σελίδες των διαδικτυακών περιοδικών www.apopseis.gr & www.ovimagazine.com

Όλο το υλικό είναι copyright του Ovi Magazine και των συγγραφέων

Για λεπτομέρειες και πληροφορίες επικοινωνήστε: info@apopseis.gr & info@ovimagazine.com

Δεν επιτρέπεται η πώληση, ανατύπωση και χρήση του παρόντος βιβλίου απο όποιο μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό, εκτυπωση, ραδιοφωνική ή τηλεοπτική αναγνώση) χωρίς την προηγούμενη άδεια του υπευθυνου της έκδοσης και του συγγραφέα.

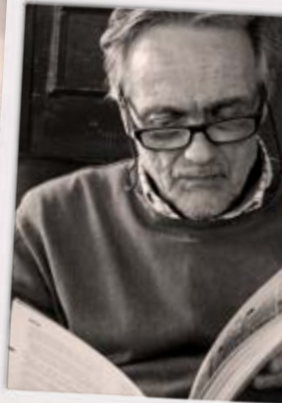
Το συγκεκριμένο βιβλίο διατίθεται δωρεάν.

Αν σας ζητηθεί οποιοδήποτε χρηματικό ποσό, παρακαλούμε επικοινωνήστε άμεσα μαζί μας

Θνητοί της Μεγαπόλης

Θάνος Καλαμίδας - Τατιάνα Κοτσώνη - Γιώργος Μπαρκούρης
Λίλιαν Μπαντάνη - Gordana Mudri - Σία Πέρρου
Νατάσα Τσιτσιριδάκη - Έλενα Φωτίου - Κατερίνα Χαρίση

Πριν από έναν ακριβώς χρόνο, το Δεκέμβριο του 2015, κυκλοφόρησαν οι «**Θνητοί της Μεγαπόλης**». Ακριβώς ένα χρόνο μετά, η **Τατιάνα Κοτσώνη**, ο **Γιώργος Μπαρκούρης**, η **Λίλιαν Μπαντάνη**, η **Gordana Mudri**, η **Σία Πέρρου**, η **Νατάσα Τσιτσιριδάκη** και η **Έλενα Φωτίου** συνοδεύουν την **Κατερίνα Χαρίση** και εμένα σε ένα καινούργιο ταξίδι ανάμεσα σε φωτογραφίες και ιστορίες, για το «**Θνητοί της Μεγαπόλης II**».

Η ιδέα ακριβώς η ίδια. Καθημερινές ιστορίες καθημερινών ανθρώπων, ιστορίες που έχουμε ακούσει ή έχουμε φανταστεί κοιτώντας πρόσωπα σε φωτογραφίες. Μια καλειδοσκοπική διήγηση.

Ελπίζουμε να απολαύσετε το «**Θνητοί της Μεγαπόλης II**» όσο απολαύσατε και το πρώτο πριν από ένα χρόνο.

Θάνος Κалаμίδας

Μάτια

Κατερίνα Χαρίση

Λένε ότι τα μάτια είναι ο καθρέφτης της ψυχής. Ότι τα μάτια λένε όσα τα λόγια δεν μπορούν. Τι λένε τα μάτια μου? Ρωτάω γιατί εγώ δε βλέπω τίποτα μέσα τους.

Περπατώ και κοιτάζω τους άλλους επίμονα, με τα μάτια ορθάνοιχτα σα να τους φωνάζω: Κοίταξέ με! Τι βλέπεις?

Στριμώνω τις σκέψεις και τον πόνο μου στα μάτια και ψάχνω αυτούς που μπορούν να τα διαβάσουν.

Κανείς δεν ακούει. Κανείς δε βλέπει.

Το βιβλίο των συνθετών

Θάνος Καλαμίδας

«Είναι ένα βιβλίο για γνωστούς συνθέτες. Μια μικρή βιογραφία, όλη η δισκογραφία τους και στο τέλος μερικές προτάσεις για ηχογραφήσεις. Απίθανο βιβλίο.»

«Το ψάχνω χρόνια τώρα, από τότε που διάβασα γι' αυτό σε κάποια εφημερίδα ή περιοδικό, δεν θυμάμαι, και ήταν σαν μεγάλη έκπληξη που το είδα στη βιτρίνα του βιβλιοπωλείου. Να εδώ, στη γωνία. Δεν μπορούσα να το πιστέψω όταν το είδα. Απίθανο βιβλίο.»

«Να, κοίτα, δεν μπορείς παρά να συμφωνήσεις ότι οι καλύτερες εκτελέσεις των κονσέρτων για πιάνο του Μπετόβεν είναι του Μπερνστάιν.»

«Είχα διαβάσει γι' αυτό το βιβλίο αλλά ποτέ δεν κατάφερα να το βρω. Και τώρα είναι δικό μου. Ένα φιλικό καφέ, ένας δυνατός καφές και το καινούργιο μου βιβλίο. Μακάρι να μπορούσα και να καπνίσω εδώ μέσα!»

Gordana Mudri

Φανταστείτε ...

Φανταστείτε ...

Να περπατάτε σε μια λεπτή γραμμή πάνω
από ένα βαθύ χάσμα

και να πέφτετε. Επώδυνα – θανατηφόρα.

Εγώ έχω ήδη φτάσει στον πάτο ...

Φανταστείτε ...

κρύο σκοτάδι σε μια απέραντη μέρα
και την αυγή, νεκρή και ανύπαρκτη.

Εγώ ζω ήδη στο σκοτάδι ...

Φανταστείτε ...

τις φωνές των νεκρών στην αιώνια νύχτα
και κλαίνε, απελπισμένοι και άηχοι.

Εγώ ήδη πεθαίνω ...

Και περπατάτε, περπατάτε ανάμεσα,
ψάχνετε και δεν βλέπετε,

ακούτε και εσείς δεν ακούτε.

Φανταστείτε ...

Καθρέφτης

Λίλιαν Μπαντάνη

Τι με κοιτάζεις έτσι; Τι με κοιτάς, σαν να μη με γνωρίζεις; Σου φαίνομαι για άγνωστη, ε; δεν είμαι!.. Είμαι ΕΓΩ!!... ΕΣΥ είμαι!!... Έλα τώρα, μην παριστάνεις, πώς δεν με ξέρεις!.. Σου μιλάω, ανόητη! Εγώ σου μιλάω κι εσύ συνεχίζεις να με κοιτάζεις μ' αυτό το ηλίθιο βλέμμα! Πες κάτι, που να πάρει!! Μην προσποιείσαι, πως δεν με γνωρίζεις!!..

Μ' εκνευρίζεις, το ξέρεις; Μ' εκνευρίζεις πολύ! Μου τη δίνεις στα νεύρα, έτσι που με κοιτάζεις!.. Μ' εξοργίζεις, ανόητη!.. Ανόητη!! Ανόητη!!... πήγες και ξεγύμνωσες την ψυχούλα σου και σου την πέταξαν στα σκουπίδια.. στη χωματερή, ηλίθια!.. στ' αζήτητα.. εκεί βρέθηκες, βούρλο.. ε, βούρλο!... Μην κοιτάζεις χαμηλά, όταν σου μιλάω! Κοίτα με στα μάτια, που να σε πάρει!!! Γιατί απορείς; Τι δεν καταλαβαίνεις; Άδειασες.. αυτό είναι όλο!

1.492 άγρυπνες νύχτες... 901.496 λέξεις... Και σε πέταξαν. Σε άδειασαν.
Και άδειασες. Τόσο απλά!..

Γιώργος Μπαρκούρης

Εσύ με σχέδιο, εγώ με άνεμο

Θυμάμαι την μέρα που συναντηθήκαμε για πρώτη φορά... πάνε πολλά χρόνια, έτσι;

Ίσως να υπάρχει αυτή η ανάμνηση, σαν πρωτόγονη στιγμή, και στις δικές σου κρυμμένες μνήμες...

Ήσουν μια σταλίτσα, κι εγώ μια μεγαλύτερη σταλιά. Ξεκινούσαμε κι οι δυο ένα ταξίδι, που δεν γνωρίζαμε την διαδρομή, δεν γνωρίζαμε προορισμούς.

Εσύ με σχέδιο, εγώ με άνεμο.

Συναντηθήκαμε εκείνη τη μέρα... δεν γνωριστήκαμε ποτέ όμως.

Και στα άπειρα χρόνια που ακολούθησαν, πέφταμε ο ένας πάνω στον άλλο.

Εσύ με σχέδιο, εγώ με άνεμο.

Και νομίζαμε ότι κάτι μας ενώνει. Μα όμως, μας ένωναν αυτά που μας χώριζαν.

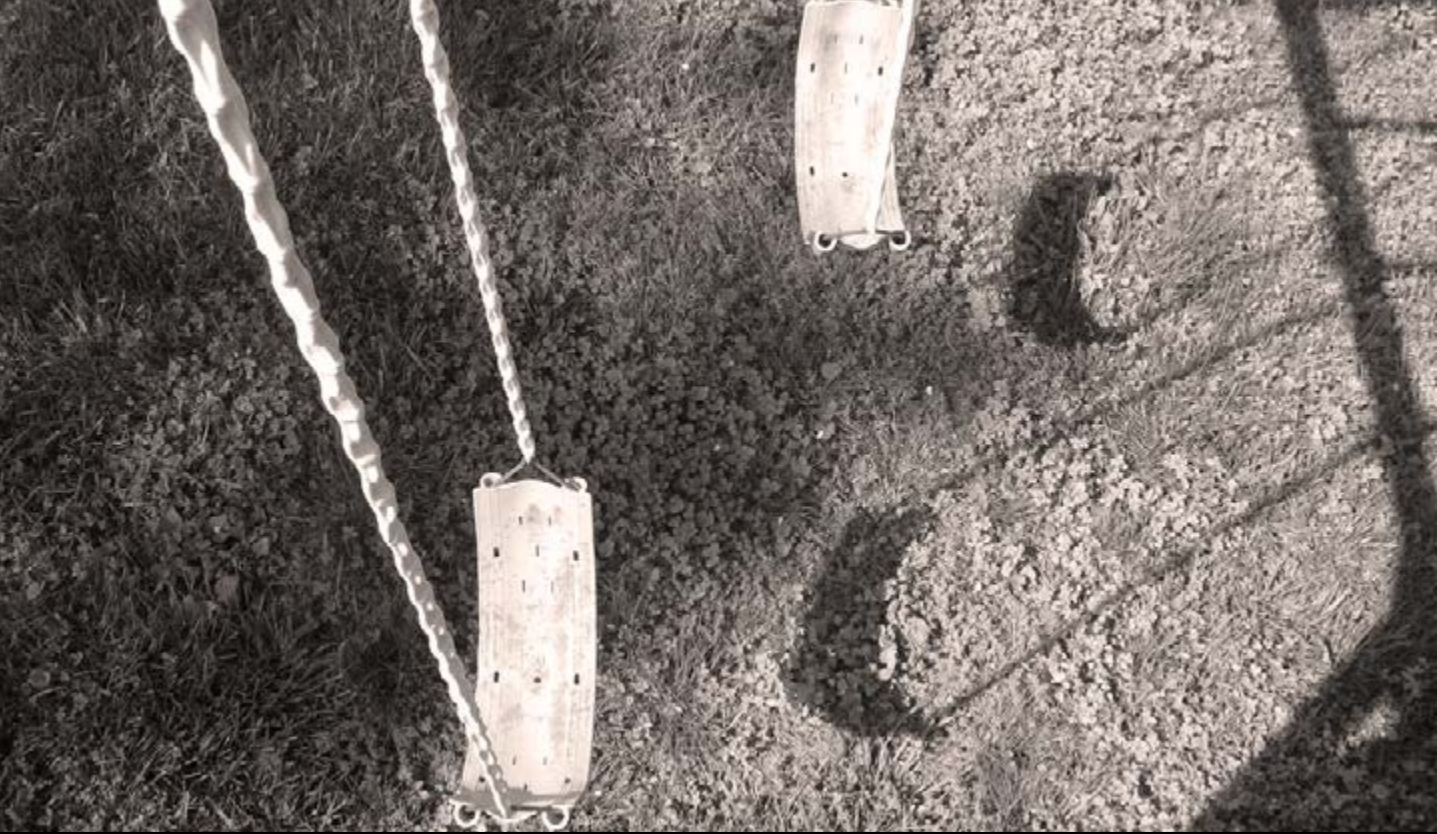
Κι έτσι διασχίζαμε τα κύματα του χρόνου, και μια ο άνεμος, την άλλη το σχέδιο, μας έριχναν σε διασταυρωμένη ρότα. Μέχρι που βρεθήκαμε σε διαφορετικές θάλασσες και σε άλλες στεριές.

Και μας έφαγαν, τα λιοντάρια κι οι σκορπιοί.

Εσένα με σχέδιο, εμένα με άνεμο.

Και μένει να γνωριστούμε ίσως, κάπως, κάπου, στη ροή του χρόνου. Για ένα ταγκό ίσως, σε κάποιο μπαρ...

Σε φιλώ.. σε χαιρετώ.

Σύγχυση λέξεων

Νατάσα Τσιτσιριδάκη

Ξέρεις, η Ελληνική γλώσσα έχει όντως μεγάλο ενδιαφέρον. Μια μόνο λέξη μπορεί να έχει δυο ή και τρεις τελείως διαφορετικές έννοιες. Αυτό-αντώνυμες λέγονται, αν δεν κάνω λάθος. Για παράδειγμα ,το κλειδί. Είναι μεν αυτό με το οποίο κλειδώνεις ή ξεκλειδώνεις μια πόρτα αλλά είναι και κάτι το οποίο μπορείς να βρεις στην εργαλειοθήκη του πατέρα σου ή ακόμη και στα εργαλεία κάποιου οδοντιάτρου.

Συνήθως η συνοδευτική λέξη είναι αυτή που θα κάνει τη διαφορά μέσα σε μια πρόταση. Μια μικρή λεξούλα που θα τοποθετηθεί έξυπνα δίπλα από το “κλειδί” και θα το προσδιορίσει. Για παράδειγμα “Ταλλικό κλειδί” “κλειδί του Σολ”. Αυτά δεν ανοίγουν πόρτες αλλά δεν θα το ήξερες αν δεν υπήρχαν οι συνοδευτικές λέξεις δίπλα τους.

Έτσι και με την κούνια. Μπορεί να είναι μέσο διασκέδασης μικρών, ίσως και μεγάλων που φρόντισαν να μη χάσουν τη παιδικότητα τους, αλλά μπορεί να είναι και το πρώτο κρεβατάκι ενός βρέφους.

Εσύ τη βλέπεις και σκέφτεσαι πόσες όμορφες στιγμές έχουν περάσει τα παιδιά στην αγκαλιά της. Την αίσθηση ελευθερίας, τα χαμόγελα και την ξεγνοιασιά που τους χάρισε.

Την έχεις χαράξει στη μνήμη σου σαν ένα από τα πιο γλυκά σύμβολα των παιδικών κι ανέμελων σου χρόνων, σωστά; Κι εγώ έτσι ένοιωθα μέχρι πριν κάποιους μήνες. Μετά όμως ήρθε η συνοδευτική λέξη και μου τα γκρέμισε όλα.

Ξέρεις, μένω εδώ δίπλα. Κάθε μέρα περνούσα από αυτή την παιδική χαρά και έκανα όνειρα για το μέλλον. Θα ερχόμουν εδώ με την κορούλα μου μόλις θα μεγάλωνε λιγάκι και θα τη καμάρωνα ευτυχισμένη καθώς η κούνια θα της χάριζε τις πρώτες όμορφες στιγμές που θα έμεναν ανεξίτηλες στη μνήμη της.

“Θάνατος της κούνιας”, είπε ο γιατρός. Είναι το σύνδρομο αιφνιδίου θανάτου των βρεφών που τη πήρε από κοντά μου. Τριών μηνών την έχασα χωρίς να μπορεί κανένας αρμόδιος να απαντήσει στα χιλιάδες γιατί που έπνιγαν τη λογική μου, έκαναν τα μάτια μου να βουρκώνουν κι εμένα να βουλιάζω στη θλίψη. Από τότε λοιπόν η κούνια με μελαγχολεί. Καμιά φορά όμως κάθομαι από πείσμα πάνω της και απαιτώ να δώσει σ’ εμένα όλα αυτά που δεν πρόλαβε να δώσει στο μωρό μου λόγω της λέξης “θάνατος” που την έκανε φονιά. Αυτό θα κάνω και σήμερα. Θες να κάτσεις κι εσύ στην άλλη δίπλα μου;

Δυο χέρια ενός μεγάλου έλληνα ηθοποιού

Σία Πέρρου

Αν κοιτάξουμε τα χέρια μας βλέπουμε δυο χέρια άδεια, είναι όμως; Κρατάμε πολλά πράγματα υλικά και άυλα, καθημερινά.

Ένα από αυτά είναι η ευτυχία.

Η ευτυχία βρίσκεται σε δύο χέρια σφικτά δεμένα. Αυτά θα σε αγκαλιάσουν, αυτά θα σε συμβουλέψουν, αυτά θα σε κοιμίσουν, αυτά θα σε περιποιηθούν, αυτά θα σε αγαπήσουν.

Οι περισσότεροι, δεν το συνειδητοποιούν ότι η ευτυχία και η αγάπη βρίσκεται σε δυο χέρια και όταν το συνειδητοποιούν είναι πλέον πολύ αργά.

Μερικές φορές μπορεί κάποιος να βρεθεί με πολλά χέρια γύρω του, αλλά ποτέ δεν θα βρει σε όλα αυτά τα χέρια την ευτυχία και εδώ που τα λέμε, καμία φορά τα πολλά χέρια σε κασιδιάζουν.

Δυο χέρια μπορούν να χτίσουν, να βάψουν, να εκφράσουν συναισθήματα, να δείξουν, να πλάσουν, να αγκαλιάσουν, να παρακαλέσουν, να σου δώσουν αγάπη για όλη σου τη ζωή μέχρι να κλείσεις τα μάτια σου.

Εφτά χρόνια

Θάνος Καλαμίδας

«Εφτά χρόνια, ε; Ξέρεις τι λένε για τα εφτά χρόνια;»

«Δηλαδή εξαρτάται από ποια πλευρά το βλέπεις, αλλά εφτά χρόνια είναι πολλά.
Όπως και να το δεις.»

«Τι θέλεις να πεις; Να μη πιστεύω ανοησίες;»

«Δεν είναι δεισιδαιμονία. Είναι μια άλλη πραγματικότητα. Και όχι, δεν είμαι σίγουρος αν τα πιστεύω αυτά τα πράγματα. Δεν θα έπρεπε να τα πιστεύω. Το ξέρω.»

«Τι να σου πω, κοίταζα τον καθρέφτη καθώς ξυριζόμουν και ξαφνικά....»

«Φυσικά και δεν ήταν ξαφνικό ... τι θέλεις τώρα;»

«Να. Τα βλέπεις; Ξεκίνησε! Ορίστε που αρχίσαμε να φαγωνόμαστε.»

«Είδες τώρα; Ναι στον καθρέφτη μου ήρθε! Γρουσουζιά!

«Ποιος καθρέφτης μωρέ, εφτά χρόνια παντρεμένοι, εφτά χρόνια φαγούρα...»

Τατιάνα Κοτσώνη

Περπατούσαμε μαζί
κάθε ηλιοβασίλεμα
πάνω στην άμμο και
βυθίζαμε τα πόδια μας
περιμένοντας το νερό
να τα ξεπλύνει. Πού
και πού πετούσες μια
πέτρα στα κύματα να τη
βλέπουμε να χοροπηδάει
μέχρι αναπόφευκτα να
βουλιάξει. Και ψάχναμε
για κοχύλια. Έλεγες πως
η καλύτερη ώρα για να
βρει κανείς κοχύλια ήταν
η ώρα της παλίρροιας,
ανάμεσα στα φύκια που
έβγαιναν στην ακτή.
Έπειτα καθόμασταν
μπροστά από τις βάρκες
και περιμέναμε να δύσει
ο ήλιος.

Καλοκαίρι

Τα χρώματα θυμάμαι ήταν τόσο όμορφα. Ήθελα να είμαι κομμάτι τους. Έβγαζες το τσιγάρο σου και περίμενες ν' αρχίσει ο ήλιος να μικραίνει. Εγώ ήθελα να μπω στο νερό ξανά. “Μέχρι τα γόνατα,” έλεγες καπνίζοντας. Σήκωνα τα μπατζάκια μου κι επαναλάμβανα “Μόνο μέχρι τα γόνατα!”

Μέχρι τα γόνατα για να μ' αγαπάς. Μέχρι τα γόνατα για να με προσέχεις, να μ' έχεις στο βλέμμα σου, να μη χαθώ, να μη με πάρει κι εμένα η θάλασσα. Μέχρι τα γόνατα για να με βάζεις μετά πίσω στο μπλε σου ποδήλατο και να γυρνάμε σπίτι. Να μου φτιάχνεις ψωμί τηγανισμένο με ζάχαρη και να χαζεύουμε στην τηλεόραση. Να περνούν οι ώρες και πάντα να ξεχνάς να με βάλεις για ύπνο νωρίς.

Δεν είχε σημασία έλεγες. Ήταν καλοκαίρι. Ύστερα να χτενίζω τα μακριά σου μαλλιά εκατό φορές και να μου λες το ίδιο παραμύθι. Κι όταν πλέον πέφταμε για ύπνο να με φιλάς για καληνύχτα. Χίλιες φορές μέχρι τα γόνατα για να μ' αφήνεις να σε φωνάζω μαμά. Κι ας ήξερα καλά πως αυτό ήταν ένα ψέμα που δεν γινόταν να κρατήσει για πολύ.

Ένας λόγος να υπερηφανεύομαι

Όλη μου τη ζωή δούλευα σκληρά για να κάνω περήφανους τους ανθρώπους γύρω μου. Γονείς και συγγενείς, τους φίλους τους και τους δάσκαλους. Πάντα να είμαι το όμορφο έκθεμα της συλλογής τους μαζί με όλα τα άψυχα αντικείμενα που περιβάλλουν την ανθρώπινη ύπαρξη. Να είμαι το τέλειο κομμάτι που λείπει από το οικογενειακό παζλ. Το καλολαδωμένο γρανάζι της κοινωνίας.

Πόσο άνισος αγώνας. Αυτό που ήμουν στ' αλήθεια, ενάντια σ' αυτό που έπρεπε να είμαι. Να γνωρίζω τον εαυτό μου διώχνοντάς τον μακριά.

Ένας κακός βαθμός, μια σκανταλιά, μια αποτυχία στο διαγώνισμα μαθηματικών και το σπασμένο βάζο. Τα όνειρά μου που δεν ήταν δικά τους κι εκείνοι να βλέπουν τα δικά τους να εξατμίζονται στον αέρα. Σκισμένα παντελόνια, όρθια μαλλιά, σκουλαρίκια και δυνατή μουσική. Να καταστρέφω την εικόνα του τέλειου μέρους του συστήματος. Λόγοι για δυσπιστία, αμφιβολίες και λόγια που πληγώνουν.

Κι ύστερα ήρθε εκείνος. Η τελειότητα της ζωής. Τίποτα από όσα είχα κάνει δεν πλησίαζαν το μεγαλείο της δημιουργίας μιας νέας ζωής. Να και κάτι που με έκανε πραγματικά περήφανο. Δημιούργησα μια οικογένεια με τον άνθρωπο που αγάπησα.

Τώρα αγωνίζομαι για να κάνω εκείνον περήφανο για μένα. Να με θυμάται να τον καθοδηγώ με ασφάλεια μέσα από την αδικία της ζωής. Προσπαθώ σκληρά κάθε μέρα. Για την αγάπη και την εμπιστοσύνη του. Τώρα έχω έναν αληθινά καλό λόγο να το κάνω, που με γεμίζει, με ολοκληρώνει.

Αυτή η λάμψη στα μάτια του όταν με βλέπει, οι αδέξιες κινήσεις του γεμάτες προσπάθεια, ο τρόπος που ακουμπά το κεφάλι του στήθος μου, η ζεστή ανάσα του χάδι στο λαιμό μου. Να τον κάνω να νιώθει ασφαλής. Δεν υπάρχει κάτι άλλο που με κάνει πιο περήφανο από αυτό.

Κατερίνα Χαρίση

Ζωή σαν τούρτα

Gordana Mudri

Για φαντάσου! Εδώ είμαστε ακόμα. Και ακόμα μπορούμε να γελάμε. Μετά από τόσα χρόνια, τόσο πόνο και τόσες ουλές από τη ζωή, δε σταματήσαμε να χαιρόμαστε τις στιγμές.

Το ξέρουμε, το τέλος είναι κοντά, δεν έχουμε και πολλά ακόμα βήματα μπροστά μας, αλλά συνεχίζουμε με θάρρος. Σαν κάθε μέρα να είναι η τελευταία μας. Άξιζε η ζωή μας και ακόμα αξίζει. Δεν το βάζουμε κάτω.

Η ζωή είναι σαν τούρτα κι εμείς γευόμαστε τώρα το τελευταίο της κομμάτι, μέχρι και το τελευταίο ψίχουλο. Και όταν έρθει η στιγμή, θα φύγουμε με το χαμόγελο στα πρόσωπά μας.

«Το ξέρω ότι δεν κάνει τόσο κρύο ...για μπουφάν, αλλά εγώ κρυώνω. Μάλλον σημάδι της ηλικίας μου είναι.»

«Ξέρεις, ποτέ δεν το ένιωσα. Εννοώ το να γερνάς. Κοιτάζω τον καθρέφτη και σκέφτομαι: φιλαράκο, αυτό δεν είμαι εγώ. Εννοώ, άσπρα γένια; Δεν είμαι εγώ. Όλο αυτό το πάχος; Δεν είμαι εγώ.»

«Νόμιζα ότι όλα θα πάνε καλά. Ήμουν mod, βεσπούλα με καθρεφτάκια. Μουσική Ska και Who, ίσια στενά κουστούμια.»

«Δεν έχεις καμιά απολύτως ιδέα γιατί πράγμα μιλάω, έτσι δεν είναι;»

«Αυτό ακριβώς εννοώ. Κοιτάζω στον καθρέφτη και σκέφτομαι ... φιλαράκο, αυτό δεν είμαι εγώ.»

**Αυτό,
δεν
είμαι
εγώ**

Θάνος Καλαμίδας

Κι αν είναι φτιαγμένη από φτερά
κουκουβάγιας, μας δίνει σοφία.

Σοφία στα όνειρα ή στον ξύπνιο;

Μια τέτοια ονειροπαγίδα είχα
κρεμασμένη πάνω από το
κρεβάτι μου στο Νησί.

Καμιά σημασία δεν της είχα
δώσει μέχρι που...

-- Έκατσα λίγο ακόμα στην
παραλία, μέχρι που οι σκιές
άλλαξαν μορφή, η Σελήνη ήταν
ψηλά πλέον, και είχε χάσει το
κίτρινο χρώμα του Λυγμού,
της Νοσταλγίας, του Κενού. Ο
κύκλος έκλεισε! --

...μέχρι που έπεσα για ύπνο.

Και καθώς το φως του φεγγαριού
έκανε τα πάντα ορατά, κοίταξα
την ονειροπαγίδα από πάνω μου.
Και κοιμήθηκα. Και ονειρεύτηκα.

Παράξενα όνειρα, γεγονότα από

Η Ονειροπαγίδα

το παρελθόν, με τα δικά τους χρώματα και τις δικές τους μορφές.

Και ονειρεύτηκα, αναμνήσεις.. Τον κρύο αέρα του Αλτιπλάνου, την αγωνία του πολέμου, το φόβο του αγνώστου, την ευτυχία του χθες, τους φίλους, τους εχθρούς.

Για να καταλήξω σε μια αγκαλιά, και μετά σε μια άλλη και σε μια άλλη..

...και μετά, να ονειρευτώ αυτά που κέρδισα και αυτά που έχασα από τη ζωή,

...και τέλος τον Φάρο, να λιώνει, να εξατμίζεται και να χάνεται τελείως από το όνειρό μου.

Και πετάχτηκα τρομαγμένος, ιδρωμένος, σοκαρισμένος. Και κοίταξα την ονειροπαγίδα με απορία, και αυτή με κοίταζε σαρκαστικά, καθώς λικνιζόταν ερωτικά στο μισοσκόταδο.

Έπρεπε να γαληνέψω, με κάποιο τρόπο. Θα ξημέρωνε σε λίγο, και σκέφτηκα να κατέβω στο λιμανάκι, θα ήμουν μόνος και ίσως να με ευχαριστούσε αυτό.

Ήμουν μόνος, και το λιμανάκι κοιμόταν ακόμα, ονειρευόταν κι αυτό.

Κι εγώ ηρεμούσα χαζεύοντας την ακίνητη θάλασσα. Και ψιθύρισα,

“Μπορώ να δω αγγέλους γύρω μου.

Ιριδίζουν στο σκοτάδι σαν φευγαλέα ξωτικά.”

“Υπάρχει κάποιος που σ’ αγαπάει πάντα, αλλά δεν το γνωρίζεις.

Μπορεί να το αισθάνεσαι, και απλά δεν στο δείχνει.”

Μέχρι που χτύπησε το τηλέφωνο, ήταν αυτή που με αναζητούσε, ακριβώς την στιγμή που αναρωτιόμουν τι παιχνίδι μου έπαιξε η ονειροπαγίδα...

Ο παίχτης

Σε βλέπω που περνάς από δίπλα μου και όταν ακόμα είσαι αρκετά μέτρα μακριά, γυρίζεις το βλέμμα σου αλλού. Είναι πιο εύκολο να κάνεις ότι δεν υπάρχω, το ξέρω. Όμως είμαι εδώ, κοίτα με!

Νομίζεις δεν ξέρω το πόσο απασχολημένος είσαι? Δεν ξέρω πόσα προβλήματα έχεις? Δεν προλαβαίνεις τη ζωή φίλε μου κι εκείνη συνεχίζει την τρελή πορεία της προς το τέρμα της διαδρομής, λες και βάλθηκε ξαφνικά να αναμετρηθεί με το χρόνο.

Ζωή και χρόνος, οι δυο αιώνιοι αντίπαλοι.

Κι εγώ ανάμεσά τους, σα λεκές από μαύρο μελάνι στη λευκή σελίδα. Ο χρόνος τρέχει πάντα μπροστά και μόνος, η ζωή από πίσω του ακολουθεί και παρασέρνει τα πάντα στο ξέφρενο τρεχαλητό της. Εσένα, και ό,τι σε περιβάλλει. Το σώμα σου, το μυαλό σου. Κι εγώ ξαφνικά πήρα κόκκινη κάρτα στον αγώνα αυτό. Έγινα ένας απλός θεατής.

Υπήρξα κι εγώ όμως καλός παίκτης κάποτε. Ίσως σαν κι εσένα. Ίσως και καλύτερος κάποιες φορές... Ίσως και χειρότερος. Υπήρξα κι εγώ κάποιος... Κάποτε. Τώρα είμαι απλώς μια σκιά μπροστά στον ήλιο σου. Ένας μαύρος λεκές στη λευκή σελίδα.

Αλλά μη με αγνοείς. Ξέρεις ότι υπάρχω. Δε θέλω τη λύπη σου. Θέλω όμως να με κοιτάς. Να μην κάνεις σαν να μην υπάρχω.

Κατερίνα Χαρίση

Λευκό σπίτι...

Έλενα Φωτίου

Το σπίτι μου είναι λευκό... αλήθεια. Και δεν εννοώ τους τοίχους και τα ταβάνια, εννοώ τα πάντα. Τόσο εκτυφλωτικά λευκό, που μου θυμίζει αποστειρωμένο δωμάτιο ψυχιατρείου. Το νιώθω να με πλακώνει κάθε φορά που κλείνω την αναθεματισμένη πόρτα πίσω μου. Με πνίγει και με περιγελά, χωρίς να ξέρω γιατί, αφού μόνος μου διάλεξα να είναι έτσι.

Κι όπως κάθε φορά, έτσι και σήμερα επιλέγω να φύγω. Να περιπλανηθώ στους δρόμους της Αθήνας. Να κάνω άλλο ένα ταξίδι. Γιατί τα πάντα είναι ένα ταξίδι αδερφέ. Ακόμα και τα τριανταδύο βήματα μέχρι την επόμενη γωνία. Ναί, τα έχω μετρήσει. Γιατί το έχω κάνει αυτό;

Ακόμα ένα ερώτημα που

δεν θέλω να απαντήσω. Είμαι ψυχαναγκαστικός; Ίσως..

Σε τριανταδύο βήματα ξέρω τι θα συναντήσω, και όντως τον συναντώ. Ο άστεγος πάνω σε ένα λιωμένο σχεδόν χαρτόκουτο. Βρέχει όλη μέρα και είναι μούσκεμα. Και όπως κάθε φορά, κάνω άλλη μια σιωπηλή συζήτηση μαζί του. Του δίνω σχεδόν ότι έχω πάνω μου, και για μια στιγμή σκέφτομαι να του δώσω τα κλειδιά του αποστειρωμένου μου σπιτιού. Μπορεί να το έκανα αν δεν σκεφτόμουν ότι το σπίτι μου τρελαίνει εμένα, πόσο μάλλον εκείνον.

Φτάνω στο τρένο αδιαφορώντας για το νερό που με μαστιγώνει, για τα ρούχα μου που μουσκεύουν, για την άθλια όψη μου. Παρατηρώ πρόσωπα. Κομμάτια ενός πάζλ που δεν ξέρω την τελική του μορφή. Απέναντί μου ένα ζευγάρι, η κοπέλα κλαίει, και νιώθω αδιάκριτος που τα μάτια της με συλλαμβάνουν να τη κοιτάω σε αυτή την στιγμή αδυναμίας της. Προορισμός μου το λιμάνι. Καμία αλλαγή στο πρόγραμμα μου, μάλλον είμαι ψυχαναγκαστικός τελικά.

Τα βήματά μου με οδηγούν εκεί, και κάθομαι στο ίδιο σημείο, στην ίδια θέση όπως τόσα και τόσα βράδια. Παρατηρώ τα σκοτεινά νερά και σκέφτομαι το καράβι της δικής μου ζωής. Αν θα τσακιστεί και θα βουλιάξει ή αν θα καταφέρει να συνεχίσει την πορεία του.

Δεν θέλω να είμαι μόνος μου σε όλο αυτό ...γιατί δεν κάνω κάτι να το αλλάξω;

Αποφεύγω να απαντήσω στο εαυτό μου, δεν θα μου αρέσει αυτό που θα ακούσω στον εσωτερικό μου μονόλογο. Στην ουσία κάνω τα πάντα για να το αποφύγω. Είμαι και αναβλητικός τελικά. Συνειδητοποιώ ότι τόση ώρα χαμένος στις σκέψεις μου δεν είμαι μόνος. Τα μάτια μου αντικρύζουν δίπλα μου έναν αδέσποτο σκύλο. Τι περίεργη εικόνα θα παρουσιάζουμε για όποιον μας βλέπει. Δύο πλάσματα με φρικτή όψη δίπλα δίπλα σε ένα λιμάνι. Δεν με νοιάζει, για πρώτη φορά δεν είμαι μόνος σε όλο αυτό και χαίρομαι για το λευκό αδέσποτο. Γιατί είναι λευκός....

Λευκό σπίτι, λευκός σκύλος...Ειρωνικό. Θα τον πάρω μαζί μου..

Καινούργιος κόσμος

Θάνος Καλαμίδας

Έκανε ένα περίεργο ήχο με τη μύτη του και είπε, «είμαι μια χαρά, σε ευχαριστώ που ρώτησες». Τον ρώτησα αν μπορούσα να κάτσω στο παγκάκι δίπλα του και μου έκανε απλά νόημα να κάτσω. Μετά από λίγο με κοίταξε και με ρώτησε αν δουλεύω. Του είπα ναι. «Τότε γιατί είσαι εδώ μεσημεριάτικά; Δεν θα έπρεπε να είσαι στη δουλειά σου τώρα;» Γέλασα και προσπάθησα να του εξηγήσω ότι είμαι ελεύθερος επαγγελματίας, ό,τι αυτό και να σημαίνει στη περίπτωση μου. Δεν το κατάλαβε.

«Αυτός ο κόσμος αλλάζει πολύ γρήγορα,» είπε και χαμογέλασα με αλαζονεία γιατί ήμουν κι εγώ κομμάτι αυτού του καινούργιου κόσμου που αλλάζει. Και συνέχισα να χαμογελώ μέχρι που πέρασε από μπροστά μας ένας νεαρός που μιλούσε στο κινητό του και κατάλαβα πόσο έχω μεγαλώσει.

Ξέσπασμα

Gordana Mudri

Χρειάζομαι περισσότερες στιγμές όπως αυτή, έξω από την τρέλα και το πλήθος.
Είναι σαν να φορτίζει τις μπαταρίες μου...
Ως αντάλλαγμα για την αρχή του χρόνου ...

Χρειάζομαι να ξεφεύγω κάθε μέρα, να βρίσκω την ησυχία και τη ζεστασιά του ήλιου.
Αλλά με την εργασία, την οικογένεια, τις υποχρεώσεις ...
Δεν έχω χρόνο για τον εαυτό μου.
και καταρρέει από όλα ...

Ναι, πρέπει να βρω χρόνο για αυτήν την ηρεμία.
Το αξίζω ...

Έχεις νιώσει ποτέ κάτι κοινό, τόσο πολύ δικό σου; Κάτι το οποίο ξέρεις ότι μπορεί να υπάρχει κι άλλος κόσμος που το βλέπει σαν εσένα και άλλος στον οποίο δεν θα κάνει καμιά αίσθηση και παρόλα αυτά για εσένα να είναι κάτι ιερό. Όπως τον Θεό ή τον Δία ή τον Βούδα ή τον Μπράχμαν ή τον Αλλάχ. Κάτι από το οποίο να αντλείς ψυχική δύναμη.

Για εμένα αυτό το “κάτι” είναι ο ήλιος. Τον θεωρώ αδιάσπαστο κομμάτι του είναι μου.

Έλα, μη γελάς...Το ξέρω ότι φαίνεται αστείο. Σε όσους το έχω αναφέρει με αποστομώνουν με ένα “Προφανώς είσαι φυτό και χρειάζεσαι τη φωτοσύνθεση.” Ίσως κι αυτό να είναι αλήθεια όμως. Ίσως να είμαστε όλοι φυτά. Γιατί κι αυτά δεν διαφέρουν πολύ το ένα από το άλλο άλλωστε; Στα χρώματα και τ’ αρώματα; Στην ποικιλία σχημάτων και ομορφιάς; Μα και πόσο ξεχωριστές ανάγκες έχει το καθένα για να επιβιώσει. Κάποια από αυτά δεν χρειάζονται τον ήλιο και για άλλα είναι άρρητα συνδεδεμένος με την ύπαρξη τους.

Ίσως λοιπόν κι εγώ να είμαι μια μικρή Αζαλέα που χρειάζεται πολύ πότισμα και ακόμη περισσότερο ήλιο για να είναι ευτυχισμένη.

Όποτε θα συμβεί κάτι στη ζωή μου το οποίο θα προστάξει έμμεσα τη διάθεση μου να είναι άσχημη,

Ο ήλιος της ζωής μου

όποτε νιώσω ότι παραιτούμαι και αφήνομαι στον ανεμοστρόβιλο της μοίρας μου, μια ματιά στον ήλιο θα μου δώσει όλη την απαιτούμενη δύναμη για να πατήσω πάλι στα πόδια μου και να συνεχίσω να ελπίζω. Μάλλον δεν τον λένε άδικα πηγή ενέργειας. Θα με ρωτήσεις βέβαια πώς αντέχω τον χειμώνα. Η απάντηση είναι με δυσκολία. Κάθε καλοκαίρι όμως φροντίζω να συσσωρεύω όσο περισσότερο φως γίνεται ώστε να μπορώ να ανταπεξέλθω στα σκοτάδια του έκαστου χειμώνα.

Υπάρχουν όμως και μέρες αυτής της σκληρής κατ' εμέ εποχής, όπως τη σημερινή που μου κάνει την τιμή και εμφανίζεται. Αυτές οι μέρες λοιπόν είναι το ευχάριστο διάλλειμά μου από τη μουντή καθημερινότητα. Έχω μια ιεροτελεστία για να τις καλωσορίζω. Σηκώνομαι νωρίς το πρωί, ντύνομαι ζεστά, πάω στο αγαπημένο μου take away cafe, παίρνω πάντα έναν διπλό, γλυκό καπουτσίνο με σιρόπι καραμέλα, συνεχίζω στην επόμενη στάση μου όπου βρίσκεται ένα συνοικιακό βιβλιοπωλείο, αγοράζω όποιο βιβλίο με επιλέξει κι έπειτα φτάνω στον δημοτικό κήπο μας. Αφού αγοράσω κι ένα πακέτο τσιγάρα από το περίπτερο, κάθομαι στις ρίζες ενός εκ των πολλών, πελώριων δέντρων μας και χαζεύω τα παιχνιδίσματα του ήλιου με τις φυλλωσιές και τον καπνό του τσιγάρου μου ενώ εισπνέω τα αρώματα της φύσης που χορεύουν ως άλλες επίδοξες ντάμες του ψυχρού αέρα, έχοντας στον ουρανίσκο μου τη γλυκύτητα της καραμέλας του ζεστού μου καφέ. Κάθομαι αρκετές ώρες έτσι ξεκινώντας κάθε φορά κι ένα αλλιώτικο ταξίδι μέσω του εκάστοτε βιβλίου μου, αν και οφείλω να ομολογήσω ότι τα τιτιβίσματα των πουλιών, το θρόισμα των φύλλων των δέντρων και το σφύριγμα του ανέμου, μου αποσπούν συχνά την προσοχή.

Όπως και να' χει, με κάτι τόσο απλό νιώθω απέραντη ευτυχία και αγαλλίαση. Είναι σαν το χάδι των αχτίνων του στο πρόσωπό μου κι η ζεστασιά του που κάνει κάθε κύτταρό μου να ανατριχιάζει σε συνδυασμό με το μεγαλείο της φύσης, να με γεμίζει θέληση, αποφασιστικότητα και όρεξη για ζωή. Για την ακρίβεια να μου θυμίζει τι είναι ΖΩΗ!

Την επόμενη φορά που δεν θα νιώθεις ευτυχισμένος ή γαλήνιος, δοκίμασε το. Δεν θα το μετανιώσεις.

Η πρώτη φορά που μπήκα σε αεροπλάνο ήταν όταν ήμουν εννιά ετών. Λίγες εβδομάδες πριν, βομβαρδίστηκε το σπίτι μας χάνοντας τον πατέρα μου και τους παππούδες μου. Εγώ ήμουν τυχερός, μισή ώρα πριν βομβαρδιστεί η πολυκατοικία ήρθε ο φίλος μου και πήγαμε να παίξουμε ποδόσφαιρο.

Όσα παιδιά χάσαμε τις οικογένειές μας εκείνη την ημέρα, μας πήγαν σε ένα πράσινο κτήριο και μας οδήγησαν στο υπόγειο. Εκεί, συναντήσαμε στρατιώτες, μας ρωτούσαν τα ονόματά μας και πολλές πληροφορίες για τις οικογένειες μας.

Μας κλείδωσαν σε μεγάλα δωμάτια χωρίς παράθυρα για πολλές μέρες. Μόνο κάθε τόσο άνοιγε η πόρτα και έσπρωχναν και άλλα παιδιά μέσα.

Εγώ καθόμουν στην γωνία χωρίς να έχω κουράγιο να σηκωθώ, ειλικρινά δεν ξέρω πόσες μέρες ήμουν σε αυτό το υπόγειο. Μια μέρα άνοιξαν την πόρτα και μας έβγαλαν όλους έξω με τη βία και μας

Θέλω να ζω ειρηνικά

φόρτωναν σε φορτηγά. Ξαφνικά εκεί που ανέβαινα με άρπαξε ένα χέρι και με τράβηξε απότομα προς τα κάτω, γύρισα τρομαγμένος το κεφάλι μου να δω ποιος είναι και είδα τον Αλή! Ο Αλή με στρατιωτική στολή!

Ο Αλή ήταν κατά οχτώ χρόνια μεγαλύτερος μου, πριν από τρία χρόνια μου μάθαινε να παίζω ποδόσφαιρο έξω από τα σπίτια μας, όταν μέναμε στην παλιά γειτονιά, πριν βομβαρδιστεί. Ο Αλή ήταν στο σχολείο εκείνη την ημέρα αλλά οι δικοί του δεν γλύτωσαν.

- Μη μιλήσεις καθόλου, κατάλαβες;

- Νννναι.

Με κράταγε σφιχτά από το μπράτσο και σπρώχνοντάς με, πηγαίναμε σε αντίθετη κατεύθυνση από αυτή των φορτηγών, ώσπου ξαφνικά:

- Εεε στρατιώτη, που πας τον μικρό;

- Τον πάω στον αξιωματικό για περαιτέρω ανάκριση, φαίνεται ότι ο πατέρας του ήταν μπλεγμένος..

- Χμ, φαίνεται ότι είναι καθαρά ο μικρός. Πρόσεχε να μη σου ξεφύγει και αφού τελειώσουν μετά βάλτον με τους υπόλοιπους στο κελί. Αν αντισταθεί φύτεψε του μια στο κεφάλι.

- Μάλιστα, κύριε!

Αφού περπατήσαμε αρκετά μέτρα, συναντήσαμε ένα τζίπ:

- Ξέρω ότι έχεις απορίες και αν είχαμε χρόνο θα μπορούσα να στα πω όλα.

Το μόνο που μπορώ να σου πω, είναι ότι θα φύγεις απόψε κιόλας με αεροπλάνο, θα πας στη μητέρα σου.

- Μα-μα η μητέρα μου, έχει πεθάνει εδώ και χρόνια!

- Δεν έχει πεθάνει, ζει στην Ελλάδα.

- Αυτό είναι το διαβατήριό σου, μάθε το νέο σου όνομα. Όποιος και να σε ρωτήσει θα λες ότι επιστρέφεις στη μητέρα σου μετά από επίσκεψη που έκανες στους δικούς σου εδώ. Κατάλαβες; Δεν έμενες ποτέ εδώ, γεννήθηκες στην Ελλάδα!

- Μα....

- Λογικά, δεν θα αντιμετωπίσεις καμία δυσκολία αλλά αν σε ρωτήσει οποιοσδήποτε θα του επαναλαμβάνεις αυτό που σου είπα. Στο τζίπ θα βρεις μια αλλαξιά ρούχα και πρόσεχε, το διαβατήριό να το φυλάς σαν τα μάτια σου!

Αντίο μικρέ και καλή τύχη!

Αυτή ήταν η τελευταία φορά που είδα τον Αλή, χρόνια μετά από έναν γνωστό έμαθα ότι είχε σκοτωθεί σε μία επίθεση που έγινε και πως πλήρωσε πολλά δολάρια για να έρθω στην Ελλάδα ασφαλής.

Συνάντησα τη μητέρα μου στο αεροδρόμιο, δεν την αναγνώρισα αμέσως, αλλά μόλις την αγκάλιασα η μυρωδιά των μαλλιών της, μου έφερε όλες τις μνήμες από την οικογενειακή θαλπωρή και ένιωσα για πρώτη φορά ήρεμος. Ναι, ήρεμος και ασφαλής.

Σήμερα, εικοσιεννέα ετών έχω μια οικογένεια που την υπεραγαπώ και ευχαριστώ τον Θεό που τα παιδιά μου δεν θα νιώσουν το φόβο και την ανασφάλεια που βίωσα. Που μετά από πολλά χρόνια εργασίας κατάφερα με τη σύζυγο μου να ανοίξουμε ένα μαγαζί με ρούχα στην Αθήνα και μέχρι τώρα πηγαίνει καλά, τα ρούχα μας είναι καλά και σε χαμηλές τιμές!

Αυτό που εύχομαι είναι να καταφέρω να εξοφλήσω τον άντρα που μου δάνεισε κάποια χρήματα για να ξεκινήσω το μαγαζί μας αλλά και μέχρι τώρα δεν τον έχω καθυστερήσει και ελπίζω να συνεχίσω έτσι.

Δεν θέλω να γυρίσω πίσω, δεν θέλω να βρεθώ στη μέση ενός πολέμου που δεν ζήτησα, που μου αφαίρεσε βίαια τη παιδική μου ηλικία, που σκότωσε τον πατέρα μου, που με έκανε να φοβάμαι κάθε λεπτό γιατί δεν γνώριζα αν την επόμενη ώρα θα συνέχιζα να αναπνέω .

Θέλω να ζω ειρηνικά και ελεύθερος...

- Τι βροχή κι αυτή σήμερα.. χειμώνιασε για τα καλά! Τι θα γίνουν πάλι τόσοι άνθρωποι στο δρόμο;...
- Άστα.. όλη τη νύχτα μαζεύαμε νερά. Πλημμύρισε η αυλή και έγινε χαμός! Μάτι δεν κλείσαμε πάλι..
- Κι εσύ!! Ανακατεύτηκες κι εσύ με τα νερά, διάολε; Καλά, δεν μπορούσαν οι άλλοι; Είσαι μεγάλος πια για τέτοια, γαμώτο!..
- Άσε τη γκρίνια και πες μου τα δικά σου. Έλα.. πες μου.. τι νέα μου φέρνεις από τον έξω κόσμο;
- Έπιασε κρύο. Πρέπει να βάλεις το εμβόλιο της γρίπης!
- Πάψε τη γκρίνια, λέμε.. Δεν θα βάλω τίποτα!
- Όχι! Φέτος θα το βάλετε κι οι δυο σας.. Τελεία και παύλα! Θα το φέρω εγώ, θες δεν θες!
- Δεν θα φέρεις τίποτα. Δεν θέλω να ξοδεύεις τα χρήματά σου για μας. Εσύ έχεις υποχρεώσεις και μικρά παιδιά.
- Άσες τις βλακειές! Μαζί με της μάνας μου, αντί για ένα, θα πάρω τρία. Χοντρό μπουφάν έχεις;
- Έχω. Απ' όλα έχω. Μπορεί τίποτα απ' όσα φοράω να μην είναι δικό μου, αλλά έχω απ' όλα..
- Τι χρειάζεσαι; Πες μου..
- Τίποτα. Μόνο να 'ρχεσαι να με βλέπεις..
- Καλά.. άστο αυτό και πες μου, ρε παιδάκι μου, τι χρειάζεσαι.. Μην με σκας!..
- Χαχα.. Τι καλά που θα 'ταν, να ήμουν το παιδάκι σου..

[γέλια κι οι δυο]

- Ουφ.. ώρες ώρες, δεν υποφέρεσαι! Σαν μωρό κάνεις! Πέρυσι τον χειμώνα, αρρώστησες με γρίπη και έκανες πολύ πυρετό, θυμάσαι;.. ήταν επειδή δεν με άκουσες και πάλι επέμενες στο δικό σου..
- Τίποτα δεν χρειάζομαι, σου λέω. Έχω τα πάντα. Έχω κι εσένα, που μου φέρνεις τσιγάρα, σοκολάτες

και το χαμόγελό σου. Αλήθεια σου λέω.. δεν χρειάζομαι τίποτα!

[Από εκείνη τη στιγμή και μετά, επικρατούσε ηρεμία. Έπεφταν γελάκια και ματιές όλο νόημα, σαν να είχαν συμφωνήσει σε όλα όσα είχαν προηγηθεί. Άναβαν τσιγάρο ταυτόχρονα, με κινήσεις συγχρονισμένες, λες και είχαν κάνει άπειρες φορές μεταξύ τους.

Και μετά, ερχόταν η σειρά της χιονισμένης κοτσίδας και η συνέχεια ήταν πάντα η ίδια.. εκείνος γκρίνιαζε - τάχα, ότι δήθεν τον ενοχλούσε να του πειράζουν τα μαλλιά κι εκείνη συνέχιζε, γνωρίζοντας πόσο πολύ την περίμενε αυτήν την στιγμή, κάθε φορά που θα τον επισκεπτόταν..

Ήταν το παιχνίδι τους. Ο δικός τους μυστικός κώδικας. Και πάλι απ' την αρχή.. Εκείνος θα την περίμενε στο κατώφλι της πόρτας. Εκείνη θα τον ρωτούσε, τι χρειάζεται. Εκείνος θα απαντούσε "τίποτα". Εκείνη θα επέμενε σ' αυτό που της είχε καρφωθεί στο μυαλό. Και στο τέλος, μαντέψτε ποιος κέρδιζε.. Και πάλι απ' την αρχή..]

- Α, ναι.. τώρα που το σκέφτομαι, κάτι χρειάζομαι..

- Τι, καλέ μου; Πες μου...

- Τηγανιτές πατάτες! Μια μερίδα ολόφρεσκες καλοτηγανισμένες πατάτες!..

Φρέσκες τηγανιτές πατάτες

Λίλιαν Μπαντάνη

Βιάζομαι

Gordana Mudri

Θεέ μου, τι ώρα είναι?

Καθυστέρησα τόσο πολύ και Εκείνος θα γκρινιάζει πάλι...

Λες και είναι εύκολο να περιμένεις στις ουρές και να ψάχνεις στις εκπτώσεις...

Αλλά όχι, Εκείνος θέλει πάντα το φαγητό του στην ώρα του, χωρίς να ρωτάει από πού ήρθαν αυτά τα χρήματα?

Ο παλιόγερος!

Πρέπει να βιαστώ...

Δεν μου αρέσουν οι κλόουν και απεχθάνομαι αυτούς που φοράνε μάσκες. Όλων των ειδών τις μάσκες. Δεν υπάρχει τίποτα αστείο στο να φοράς μάσκες. Με κάνουν να νιώθω ανασφαλής για το πως πρέπει να αντιδράσω.

Περπατούσε μπροστά από μένα και είμαι σίγουρος ότι είδε το φόβο στο πρόσωπό μου. Δεν φορούσα μάσκα και μπορούσε να δει τι αισθανόμουν. Εκείνη φορούσε απλά μια κόκκινη μύτη κλόουν, αλλά στα μάτια μου αυτή η κόκκινη μύτη σκέπαζε όλο το πρόσωπο της.

Δεν χαμογέλασε, με προσπέρασε γρήγορα. Δραπέτευσα από την άλλη πλευρά όσο πιο γρήγορα μπορούσα.

Μισώ τους ανθρώπους που φοράνε μάσκες. Ότι μάσκες κι αν είναι αυτές.

Κόκκινη μύτη

Θάνος Καλαμίδας

Όσο αφήνεις κάτι

Κατερίνα Χαρίση

Όσο αφήνεις κάτι, σ' αφήνει λένε. Και το πιστεύεις... Μέχρι που βρίσκεσαι για πρώτη φορά μετά από τριάντα χρόνια, να κάθεται πάνω σε ένα ποδήλατο. Γιατί απέκτησες εγγόνι που θέλει να μάθει. Κι αν τα γόνατα τρίζουν και πονάνε σε κάθε πεταλιά, διαπιστώνεις ότι εσύ μπορεί να το άφησες... Αλλά εκείνο δε σ' άφησε ποτέ.

Παράτησες το παιδικό σου όνειρο για να δουλέψεις. Το άφησες και με τα χρόνια σ' άφησε κι αυτό. Έτσι σου έλεγαν, έτσι έμαθες να πιστεύεις. Μέχρι που πολλά χρόνια αργότερα, βρέθηκαν τα σκουριασμένα σου δάχτυλα να χαϊδεύουν τα πλήκτρα σε ένα πιάνο δανεικό.

Και με όλη την αμφιβολία η ξεχασμένη μελωδία ξεχύνεται στο μυαλό σου... Και τα δάχτυλα ακολουθούν πιστά. Δύσκαμπτα και σκουριασμένα, αλλά το κάνουν. Εσύ μπορεί τότε να το άφησες... Αλλά εκείνο δε σ' άφησε ποτέ.

Θυμάσαι ακόμα την τελευταία φορά που χόρεψες. Ήταν μια ζεστή, καλοκαιρινή νύχτα. Δίπλα σε ένα κατάμαυρο κύμα, κάτω από έναν ουρανό γεμάτο αστέρια. Πόσα χρόνια πέρασαν? Δε θυμάσαι πια. Αλλά θυμάσαι τη μουσική. Θυμάσαι τα βήματα. Δεν μπορώ να χορέψω πια, λες. Αλήθεια? Σε ρωτάω. Κι ύστερα σηκώνεσαι και μου μαθαίνεις να χορεύω. Δε χάνεις ούτε ένα βήμα... Εσύ μπορεί κάποτε να το άφησες και πίστεψες ότι σε άφησε κι αυτό. Αλλά τελικά... Είναι εκεί. Πάντα ήταν εκεί.

Όπως και τα μάτια της. Αυτά που στοίχειωσαν κάποτε το μυαλό σου και χάραξαν την καρδιά σου ανεξίτηλα. Αυτή η αγάπη που δε στέριωσε ποτέ. Που την άφησες γιατί ήταν λάθος, ήταν νωρίς, ήταν αργά. Και σε κάθε ζευγάρι μάτια που κοιτάς, ψάχνεις εκείνα, τα ίδια μάτια. Όσο κι αν νομίζεις ότι άφησες κάτι πίσω σου, στο τέλος βλέπεις ότι στην πραγματικότητα δεν έφυγε ποτέ.

Θλίψη

Γιώργος Μπαρκούρης

Το ήξερε, αλλά ξαφνιάστηκε.

Έτσι, όταν βρέθηκε στο φως, τα συναισθήματα ήταν κάπως μπερδεμένα.

Κατάλαβε πως μόλις γεννήθηκε, και τώρα θα περιμένει τον θάνατο στον λίγο χρόνο που του απομένει.

Δυσανεστήθηκε με την αίσθηση του βάρους, στενοχωρήθηκε που αυτή η δύναμη το τράβαγε προς τα κάτω και δεν υπήρχε τρόπος να αντιδράσει.

Πόσο ευχάριστη όμως ήταν αυτή η απαλή επιφάνεια που γλιστρούσε!

Αποφάσισε να ρίξει μια ματιά τριγύρω, να προλάβει να μαζέψει λίγη γνώση απ' τον κόσμο γύρω του.

Και είδε τότε και τα άλλα.. Λίγο πιο πάνω, λίγο πιο 'κει, κάποια να κατεβαίνουν με ταχύτητα, μερικά πολύ αργά, σαν να θέλουν να καθυστερήσουν την πτώση!

Ξαφνιάστηκε με αυτή την τεράστια σκιά που μεγάλωνε γρήγορα, μέχρι που είδε αυτό το γιγάντιο δάχτυλο. Και μια ανατριχίλα το συγκλόνισε..

Το δάχτυλο σάρωσε την απαλή επιφάνεια εκεί κοντά του. Κι εξαφάνισε τα άλλα.

Τα σκότωσε!! Μόνο μερικά γλύτωσαν, αν και σακατεμένα.

Σοκ! Πρέπει να περιμένει και τον δικό του θάνατο τώρα; Τόσο σύντομα;

Προλαβαίνει; Προλαβαίνει να δει, να μάθει από που βγήκε; Και γιατί;

Την αιτία της σύντομης ύπαρξής του...;

Σήκωσε το βλέμμα προς τ' πάνω. Πρώτα μπόρεσε να δει κάποιους μικρούς λεκέδες εκεί που πέθαναν τα άλλα.

Και μετά παρατήρησε δυο μεγάλα μάτια. Που το κοιτούσαν! Το παρατηρούσαν!

Ναι, βρισκόταν ακόμα ζωντανό, πάνω σε ένα ακροδάχτυλο.

Τα μάτια και η έκφρασή τους, του έλυσαν όλες τις απορίες.

Έμαθε επιτέλους το νόημα της μικρής και σύντομης ύπαρξής του σ' αυτόν τον κόσμο.

Έμαθε οτι είναι γέννημα της Θλίψης, της Απώλειας.

Και τότε το Δάκρυ πέθανε...

Θλίψη

Σε ονειρευόμουν και σε περίμενα από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου. Σε έβλεπα τριγύρω σε άλλα προσώπακια και προσπαθούσα να φανταστώ το χρώμα των ματιών σου και πως θα ήταν όταν θα με κοιτούσες με αγάπη. Είχα φυλαγμένα για σένα τα πρώτα μου πλεγμένα παπουτσάκια κι όλες εκείνες τις κούκλες που δεν με είχαν αφήσει να παίξω μαζί τους. Θα στα χάριζα όλα.

Θα έκανα πόλεμο με τον κόσμο όλο για να μην σε πληγώσει κανείς, για να φτάσεις πιο ψηλά από εμένα, για να μπορέσεις να πετάξεις με τα φτερά σου ολόκληρα. Ήξερα πως δεν θα ήταν εύκολο να σε προστατεύω για πάντα αλλά θα ήμουν δίπλα σου. Να σε αγαπώ ως το άπειρο, να σου δίνω το χέρι μου για να σήκωνεσαι όταν πέφτεις, να σ' αγκαλιάζω όταν χρειάζεσαι παρηγοριά.

Κανείς, ποτέ, δεν θα σ' αγαπούσε όσο εγώ. Κανείς ποτέ δεν σ' αγάπησε όσο εγώ. Κανείς δεν πρόλαβε. Κανείς δεν είχε την ευκαιρία. Βλέπεις δεν μπορούσα να στο κάνω αυτό. Σ' αγαπούσα πάρα πολύ για να πάρω αυτό το ρίσκο. Και στο τέλος έμεινα μόνη να σε ονειρεύμαι, να σ' αγαπώ και να προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου πως είχα πάρει τη σωστή απόφαση για σένα.

Εκείνη που σε κράτησε ασφαλή έστω κι αν έπρεπε να παραιτηθώ απ' όλα όσα είχα ονειρευτεί.

Για Σένα

Τατιάνα Κοτσώνη

Το πιάνο

Σία Πέρρου

Κάποιοι όταν μαθαίνουν ότι παίζω πιάνο απορούν, ίσως επειδή είναι σπάνιο. Από όταν ήμουν τεσσάρων ετών θυμάμαι τον εαυτό μου να ακούω μουσική και στην συνέχεια όταν πηγαίναμε στο σπίτι του παππού μου να παίζω με τα πλήκτρα του πιάνου.

Οι γονείς μου τον ίδιο χρόνο, μου βρήκαν δάσκαλο για να μάθω πιάνο και έμαθα εύκολα και γρήγορα. Στις αρχές του καλοκαιριού αποφασίσαμε με τον δάσκαλο μου να αρχίσουμε με Σοπέν όταν επιστρέψω από τις διακοπές μου.

Τον Ιούλιο πήγα στην κατασκήνωση περνούσαμε πολύ όμορφα, μια μέρα όταν τρώγαμε στην τραπεζαρία έσκασε μια φιάλη υγραερίου και πολλά παιδιά τραυματίστηκαν ειδικά αυτά που καθόντουσαν κοντά στην πόρτα της κουζίνας. Δυστυχώς ένα από αυτά ήμουν και εγώ. Μεταφέρθηκα στο νοσοκομείο με εγκαύματα στην πλάτη αλλά το χειρότερο ήταν ότι είχα χάσει την ακοή μου.

Όταν γυρίσαμε στο σπίτι δεν ήθελα να δω το πιάνο. Ο πατέρας μου το μετέφερε στο γκαράζ και εγώ γράφτηκα σε σχολείο κωφαλάλων.

Δέκα χρόνια μετά, περίοδος Χριστουγέννων, μου ζήτησε η μητέρα μου να φέρω μια κούτα με στολίδια από το γκαράζ. Είχα καιρό να μπω στο γκαράζ, εκεί στην γωνία σκεπασμένο με ένα πανί, σκονισμένο, ήταν το πιάνο που έπαιζα κάποτε. Σήκωσα το πανί, άνοιξα το καπάκι, χάιδεψα τα πλήκτρα... το πιάνο μου, η μουσική μου πόσο μου λείπουν...έκλεισα τα μάτια μου και άρχισα να παίζω ένα κομμάτι που είχα μάθει όταν ήμουν παιδί.

Κι όμως άκουγα, άκουγα τη μουσική μέσα από τα ακροδάχτυλα μου που ταξίδευε σε όλο το σώμα μου και έφτανε στη καρδιά μου. Όταν τελείωσα, γύρισα και είδα τη μητέρα μου να με κοιτάει με δάκρυα στα μάτια, την αγκάλιασα και της είπα ότι άκουγα τη μουσική μέσα στην καρδιά μου.

Από τότε δεν σταμάτησα ποτέ να παίζω πιάνο, γράφω κομμάτια. Με παρουσιάζουν ως τον νέο Μπετόβεν στις συναυλίες, αν και δεν μου αρέσει μερικές φορές, αλλά δεν με νοιάζει.

Το μόνο που με νοιάζει είναι το ταξίδι που κάνω με τη μουσική μου παρέα με το πιάνο μου...

Πόνος

Θάνος Καλαμίδας

Όταν ήμουν νέος νόμιζα ότι ο χειρότερος πόνος είναι αυτός της αγάπης. Και φανταζόμουν το ίδιο για μερικές ακόμα δεκαετίες. Μετά ξύπνησα ένα πρωί και σε σοκ προσπάθησα να βρω σημεία που δεν αισθανόμουν πόνο. Και δεν είχε να κάνει με την αγάπη. Η καρδιά μου, το στήθος μου πονούσε.

Δεν ήταν ο πόνος γι' αυτούς που μου έλειψαν, για αυτούς που αγάπησα η γι' αυτούς που έχασα. Ήταν ο πόνος στην πλάτη, στα πόδια και στο στήθος. Ήταν το συνεχώς αδυνατισμένο σώμα και η ψυχή που δεν αντέχει άλλο τον πόνο.

Ήταν τα καλοκαίρια που φέρνουν πόνους και οι χειμώνες που τους κάνουν χειρότερους και τέλος ήταν ο καθρέφτης που γελώντας μου λέει, δεν είσαι πια ο ίδιος. Όχι, δεν είμαι ο ίδιος. Τα μαλλιά και τα γένια μου λευκά σαν βαμβάκι δεν έχουν τίποτα γοητευτικό. Οι ρυτίδες μου είναι σαν σημάδια και πονάω παντού είτε κάθομαι είτε στέκομαι ή είμαι ξαπλωμένος.

Πονάω γιατί πονάω.

Ψάχνοντας

Gordana Mudri

Ακόμα τριγυρίζω σ αυτούς τους δρόμους μονάχος. Μερικές φορές σταματώ για μια στιγμή να σκεφτώ, να ακούσω τον ψίθυρο του ανέμου στη σιωπή που με περιβάλλει. Γυρίζω το βλέμμα μου κι ελπίζω να σε δω.

Δεν ξέρω ποιος είσαι, αλλά σε νιώθω κοντά. Αναπνέω τον αέρα που αναπνέεις, αισθάνομαι τις δονήσεις σου. Περιμένω ότι θα σε δω και θα αναγνωρίσω τα μάτια σου, θα βυθίσω τον εαυτό μου στον καθρέφτη της ψυχής σου.

Δεν παραιτούμαι. Πιστεύω ακόμα. Ακόμα μπορώ να αγαπήσω.

Κρατώ αυτή την αγάπη για σένα. Για σένα- την ελπίδα μου, το όνειρό μου, την παραίσθησή μου.

Θα σε περιμένω για πάντα. Θα τριγυρνάω σ αυτούς τους δρόμους μέχρι να έρθεις. Γιατί σε νιώθω όλη μου τη ζωή και γιατί ζω γιατί, σε νιώθω.

Έξω από τα σχέδια των άλλων

Νιώθω την αμφιβολία στη φωνή σου και την ένταση στο κορμί σου κάθε φορά που σου μιλάω για το μέλλον. Ξέρω πως δεν πιστεύεις πια ότι ένα μέλλον μπορεί να περιλαμβάνει κι εσένα μαζί. Μιλάμε με ευκολία για το παρελθόν, μοιραζόμαστε τις ανησυχίες μας για το παρόν, αλλά όταν μπαίνει στη μέση το μέλλον, μοιάζεις να προσπαθείς να το αποφύγεις.

Είσαι μαθημένος να μένεις έξω από τα σχέδια των άλλων.

Σε πονάει... Τόσο πολύ. Να είσαι εκτός. Έξω απ' όλα. Να είσαι ένας ακόμη αριθμός σε μια ανώνυμη στατιστική. Θέλεις τόσο πολύ να πιστέψεις... Αλλά προσπαθείς σαν τρελός να μην το κάνεις. Είναι πιο εύκολο έτσι να προστατέψεις ό,τι απέμεινε από τη ρημαγμένη σου καρδιά. Είναι πιο εύκολο έτσι να συνηθίσεις.

Κι όταν μιλάμε για το μέλλον... Γυρίζεις το βλέμμα σου αλλού και χαμηλώνεις το κεφάλι. Και χάνεσαι σε ένα λαβύρινθο από σκέψεις, που θα ήθελα τόσο να ξεμπλέξω και να τον κάνω μια ευθεία διαδρομή, να προχωρήσουμε δίπλα δίπλα προς το φως.

Και να δεις ότι δεν έχεις μείνει πια απ' έξω.

Κατερίνα Χαρίση

Το ταξίδι

Τατιάνα Κοτσώνη

Δεν λέω πως δεν μου άρεσε να ταξιδεύω μαζί σου, όμως κάθε ταξίδι το πλήρωσα πολύ ακριβά. Εσύ περπατούσες μπροστά με μεγάλα βήματα κι εγώ από πίσω έπεφτα κάθε τρεις και λίγο γιατί το σακίδιό σου ήταν βαρύ για μένα. Τα χέρια μου και τα πόδια μου είχαν γεμίσει πληγές όμως δεν τολμούσα να κλάψω. Γιατί όταν έκλαιγα θύμωνες. Έλεγες πως θα φύγεις γιατί δεν διέφερα σε τίποτα από τους προηγούμενους συνταξιδιώτες σου.

Μια φορά έφυγες κιόλας για καιρό, μ' άφησες μόνη μου καταμεσής σ' ένα ολοσκότεινο αχανές δάσος, να προσπαθώ να βρω το δρόμο της επιστροφής. Και πάνω που τα είχα καταφέρει, ήρθες πάλι για να μου πεις πως ήμασταν πλασμένοι ο ένας για τον άλλο και πως εσύ δεν θα με έτρωγες ποτέ σε αντίθεση με τους άλλους.

Εγώ επειδή δεν είχα μάθει να ορίζω τον εαυτό μου μόνη μου σε πίστεψα κι ούτε παρατήρησα πως είχα αρχίσει να ζαρώνω και να συρρικνώνομαι. Κι όπως ήμουν α ξεζουμισμένη και κακόμοιρη, παρατημένη σε μια μοίρα φριχτή να εξαρτώμαι πάντα από κάποιον προστάτη, σου αφιέρωνα τα συναισθήματά μου μόνο και μόνο επειδή δεν θα με έτρωγες. Κι όταν όλα έδειχναν πια πως δεν υπήρχε ελπίδα για 'μένα να ορθοποδήσω, εσύ μ' ανάγκασες να το κάνω. Γιατί παρόλο που όλα έδειχναν ποιο θα ήταν το τέλος, όταν αυτό ήρθε με βρήκε τελείως απροετοίμαστη.

Μια όμορφη μέρα, μποέμ τύπος όπως ήσουν πάντα, μου άφησες το σακίδιό σου και το έσκασες αφήνοντάς με μόνη μου ανάμεσα σ'ένα πλήθος έτοιμο να με κατασπαράξει. Κι όπως δεν ήξερα τι να κάνω μόνη μου, πήρα και πάλι το δρόμο για εκείνο το χωράφι απ' όπου είχα ξεκινήσει, μήπως και επιτέλους ένιωθα κάπου ασφαλής. Όσπου κάποτε διψασμένη καθώς ήμουν, είπα ν' ανοίξω αυτό το πολύτιμο σακίδιό σου γυρεύοντας νερό και αντί για νερό βρήκα ένα σωρό άχρηστα πράγματα που εσύ είχες τη συνήθεια να μαζεύεις στα ταξίδια σου.

Και τότε κάτι έσπασε μέσα μου γιατί τόσο καιρό νόμιζα πως κουβαλούσα πάνω μου κάτι που μπορούσε να μας σώσει, κάτι πολύτιμο και αντ' αυτού κουβαλούσα μονάχα δικά σου βαρίδια που δεν είχες μπορέσει μέχρι τότε να ξεφορτωθείς. Αλλά γι' αυτό ήμουν α εγώ σ' αυτή τη θέση κι όχι κάποιος άλλος, γιατί ήμουν α αφελής.

Κι έπρεπε να συγχωρήσω τον εαυτό μου και πονούσα και κρύωνα και μου ήταν πολύ δύσκολο πια να γυρίσω πίσω στο χωράφι γιατί καταλάβαινα ότι εκεί δεν υπήρχε τίποτα πλέον για μένα, αλλά μου ήταν επίσης πολύ δύσκολο να προχωρήσω μπροστά γιατί φοβόμουν α πως τίποτα καλό δεν μπορούσε να με περιμένει.

Και να πετύχουμε!

By Gordana Mudri

Κανένας δεν πίστευε σε μάς! Αλλά εμείς ξέραμε. Ξέραμε ότι μπορούμε να τα καταφέρουμε, μαζί, σαν ομάδα. Είχαμε ξεπεράσει όλα τα εμπόδια και τις αναστολές. Τίποτα δεν μπορούσε να μας τρομάξει και αυτό από μόνο του ήταν ένα μικρό βήμα προς τα εμπρός.

Η αρχή μιας νέας εποχής. Η αρχή της αλλαγής.

Είμαστε μια νέα γενιά για ένα νέο κόσμο και ο αγώνας μας μόλις αρχίζει!

Μπορούμε και να πετύχουμε!

«Τόσο γρήγορη ζωή που ζούμε. Τρέξιμο όλη μέρα για να φτάσει το βράδυ και να έχουν μείνει όλα μισά. Πού ο χρόνος για μας και πού για τους αγαπημένους. Μόνο μια κούρσα με το χρόνο.

Κι εγώ; Εδώ, να περιμένω. Μεσ την ακινησία, με ένα κορμί παλιό, ανήμπορο να ακολουθήσει. Να περιμένω από εσάς τους νέους κάποιο περίσσευμα χρόνου για μια επίσκεψη. Μια αγχωμένη βόλτα, λίγα λόγια, κοιτώντας το ρολόι μέχρι την επόμενη υποχρέωση. Βιαστικά φιλιά, τυπικά λόγια, τίποτα στ' αλήθεια σημαντικό.

Δεν είμαι πια μέρος της ζωής σας. Ίσως όταν γίνω μια άψυχη φωτογραφία σε κορνίζα, να χωρέσω σε μια γωνιά του σπιτιού σας.»

Κατερίνα Χαρίση

Φωτογραφία σε κορνίζα

Θάνος Καλαμίδας

«Πρέπει να προσευχηθείς», της είπε η μητέρα και ο πατέρας κούνησε καταφατικά το κεφάλι του όπως κάνει πάντα.

Έσφιξε με τα χεράκια της το μικρό μπουκέτο με τα λουλούδια που είχε μαζέψει από τον κήπο τους το πρωί.

«Μαμά, μπορούμε να την δούμε εκεί ψηλά στον ουρανό;»

«Όχι,» απάντησε γρήγορα η μανά της κοιτώντας γύρω της με ντροπή μην τους άκουσε κανείς.

«Όχι,» είπε ο πατέρας, «αλλά εκείνη μπορεί να σε δει. Είναι εκεί ψηλά και αυτή τη στιγμή σε παρακολουθεί και σε προστατεύει.»

Οι προσευχές είναι για από μέσα

Το κοριτσάκι κοίταξε τον πατέρα της χαμένη σε σκέψεις. «Προστατεύει; Να με προστατευτεί από τι; Μπορεί να προστατεύσει από αυτό το χαζό αγόρι της τετάρτης;» Ο πατέρας χαμογέλασε. «Θα βρει τρόπο να σε προστατεύσει ακόμα κι από αυτό το αγόρι της τετάρτης.»

«Μην της λες τέτοια πράγματα,» είπε η μητέρα. Το μικρό κορίτσι ένωσε δάκρυα στα μάτια της. «Μα εγώ θέλω η γιαγιά να με προστατεύει από αυτόν.»

«Προσευχήσου λοιπόν!» είπε η μάνα.

Ο παπά-Νικόλας τους πλησίασε. Έριξε μια ματιά στο κοριτσάκι και μια στα λουλούδια που κρατούσε και αμέσως στράφηκε στη μάνα κι αρχίσαν να κουβεντιάζουν χαμηλόφωνα.

«Μπαμπά, μπορώ να κλάψω;»

«Αν θέλεις να κλάψεις, τότε να κλάψεις.» Και έκλαψε καθώς η μάνα της μιλούσε με τον παπά. Έκλεισε τα μάτια της και αισθάνθηκε ένα φιλί. Χάιδεψε τα λουλούδια στην αγκαλιά της και αισθάνθηκε ένα άγγιγμα.

«Γιαγιά,» ψιθύρισε.

«Σους,» άκουσε τη μάνα της να της λέει, «οι άνθρωποι εδώ θρηνούνε.»

«Είναι η δική μου γιαγιά,» είπε το κοριτσάκι ανοίγοντας τα μάτια της. «Ήταν...» είπε ο παπάς.

«Οι προσευχές είναι για να τις κάνεις από μέσα σου,» είπε ο πατέρας της τρυφερά, «Εκεί που μιλάς με τη γιαγιά σου μόνες σας.»

Κι ένα απαλό αεράκι χάιδεψε τα μαλλιά της.

Λίλιαν Μπαντάνη

Ξέρεις.. συνήθως, τις
καταιγίδες δεν τις
συμπαθεί κανείς. Συχνά
παρασέρνουν ό,τι
βρεθεί στο διάβα τους
και το καταστρέφουν.
Οι άνθρωποι τις
αποφεύγουν. Τρέχουν
μακριά τους, να
κρυφτούν.. να
προστατευθούν.

Εσένα δεν σε φέρνουν
ποτέ οι καταιγίδες.
Εσένα σε φέρνει πάντα
το ψιλόβροχο. Εκείνες
οι λεπτές, ανεπαίσθητες,
μικρές σταγόνες, που
δεν ενοχλούν κανέναν
- σχεδόν ποτέ.. Οι
σταγονίτσες εκείνες,
που τις υποδέχεσαι
όπως μια ευχάριστη

Ό,τι έφερε η βροχή

έκπληξη - σχεδόν πάντα.. Εκείνες, που μοιάζει σαν να το ‘ξερες πως θα ‘ρθουν και τις περίμενες - σχεδόν από πάντα.. Εκείνες, που επιτρέπεις να σε αγγίζουν χωρίς δισταγμό, επειδή δεν τρομοκρατούν το πρόσωπό σου, τα μαλλιά σου, το κορμί σου..

Εκείνες, που σχεδόν διαλύονται μέσα στην ίδια τους τη διαδρομή, προτού προλάβουν να διαλύσουν τους άλλους. Ακριβώς έτσι όπως ήρθες κι εσύ. Με ένα τέτοιο ψιλόβροχο. Σαν ένα τέτοιο ψιλόβροχο. Κι άφησα το πρόσωπό μου ακάλυπτο. Και τα μαλλιά μου απροστάτευτα. Και τα χέρια μου ανοιχτά. Κι άφησα τις σταγόνες να με αγγίζουν.. απαλές κι ευαίσθητες, σαν εσένα.. Κι αυτές σχεδόν έλιωναν, πριν ακόμα προλάβουν να ακουμπήσουν στο δέρμα μου.. αυτοκαταστροφικές, όπως κι εσύ..

Ω, ναι.. το ‘θελα πολύ να σε ακολουθήσω εκείνη τη νύχτα. Να έρθω μαζί σου οπουδήποτε, ακόμα κι αν πήγαινες στην πιο μακρινή και επικίνδυνη γωνιά του κόσμου. Να ‘μαι μαζί σου. Μαζί σου! Να ανακατευτώ στην Ομόνοια με πόρνες, νταβατζήδες και πρεζόνια, φτάνει να βρεχόμαστε κάτω απ’ την ίδια βροχή. Να μας χαϊδεύουν και τους δυο οι ίδιες σταγόνες.

Αν το είχα κάνει, ίσως.. ίσως το ψιλόβροχο εκείνης της νύχτας να ‘χε ξεπλύνει απαλά κι ανώδυνα τα συναισθήματα της στιγμής, εμποδίζοντάς τα να εξελιχθούν στο γίγαντα που σέρνω μέσα μου τόσα χρόνια, παλεύοντας με τις καταιγίδες. Δεν ήρθα. Κι από τότε, επιστρέφεις πάντα εσύ.. πάντα με κάθε ψιλόβροχο.. εύθραυστος, ευαίσθητος, αυτοκαταστροφικός, όπως κι αυτό..

A Thousand Kisses Deep Νοέμβρης '13

Γιώργος Μπαρκούρης

Βγήκα απ' το αυτοκίνητο κλείνοντας την πόρτα πίσω μου, χωρίς να γυρίσω να κοιτάξω.

Αποφασισμένος να κυριαρχήσω σ' αυτό το συναίσθημα αποχωρισμού που μου ξέσκισε την ψυχή.

Γαμημένη διαίσθηση... Κάπου εκεί, βαθιά, ήξερα οτι δεν θα σε ξανάβλεπα.

Δεν σε ξαναείδα λοιπόν. Μόνο ένας θάνατος θα μας έφερνε πάλι κοντά, για λίγο, πολύ λίγο.

Πήρα τον δρόμο για τον σταθμό με πολύ ζόρι, όλο το κορμί ήταν μουδιασμένο.

Άργησα να καταλάβω οτι έβρεχε... Αλμυρή βροχή. Κι έτσι κατάλαβα οτι έκλαιγα.

Δεν άνοιξα την ομπρέλα που έχω πάντα στο σάκο μου.

Προτίμησα η βροχή να κρύβει τα δάκρυα.

Στο σταθμό, σε ένα παγκάκι. Μάλλον έχασα 1-2 τραίνα, πρόλαβα το επόμενο.

Έβγαλα την ατζέντα και άρχισα να σημειώνω..

- και δεν ανοίγεις ομπρέλα... θέλεις να ανακατεύεται η βροχή, με την άλλη βροχή, την αλμυρή.
- και βρίσκεις να κάτσεις στο βαγόνι, είναι σχεδόν άδειο..

Νύχτωσε πια, μουδιασμένος εντελώς ακόμα και κοιτώντας έξω απ' το τζάμι χωρίς να βλέπω τίποτα,

αντιλήφθηκα την αντανάκλαση μου. Ένα είδωλο μιας σκιάς...

Φευγαλέα πέρασα από τον κόσμο κάποιου, σε κάποιο όνειρο του. Μα όταν το όνειρο τέλειωσε, ξαναγύρισα στο δικό μου σύμπαν, στον κόσμο των σκιών...

- όταν ξυπνήσει αυτός που μας ονειρεύεται, τότε πεθαίνουμε,
- μαζί με όλο τον κόσμο του ονείρου του.

Υπερβατικό και σχεδόν πραγματικό.

Κάπου εκεί, κατάλαβα ότι έπρεπε να σταματήσω να σκέφτομαι!

Γράφε!!

- και πάντα μουδιασμένος.
- και χωρίς να κάνει κρύο, αρχίζεις και τρέμεις σαν το ψάρι.
- και αναρωτιέσαι αν έχεις πυρετό, έτσι ξαφνικά... συμβαίνουν κι αυτά...
- όμως είναι η ψυχή σου που τρέμει, είναι οι σκιές που την πάγωσαν, που την τρόμαξαν,
- και σιγοτραγουδάς,

“And quiet is the thought of you,

The file on you complete,

Except what we forgot to do,

A Thousand Kisses Deep.” - L. Cohen -

Αιώνια γκρινιάρα

Gordana Mudri

Βροχή και κατήφεια ... κι αυτή η υγρασία ... καταστροφή!

Μου λείπει το καλοκαίρι.

Τι στο διάολο παει λάθος με μένα ?!

Όταν έχουμε καλοκαίρι, εγώ ψάχνω το χειμώνα. Και το χειμώνα το αντίστροφο!

Όταν δουλεύω, θρηνώ για λίγο ελεύθερο χρόνο! Όταν δεν έχω δουλειά, θρηνώ για τα χρήματα!

Όταν το ψυγείο είναι γεμάτο, πετάω φαγητό στα σκουπίδια! Όταν είναι άδειο, ψάχνω για ψίχουλα!

Ποτέ μα ποτέ ευχαριστημένη ...

Ένας κόσμος μαύρο - άσπρο ...

Θεέ, πραγματικά με έκανες κατ' εικόνα και ομοίωσή σου; Γιατί αν είναι αλήθεια , τότε εκείνη τη μέρα που με έφτιαξες πρέπει να ήσουν πολύ κακόκεφος...

Με πίκρανες. Εγώ σου στάθηκα σε όλες τις κακές στιγμές, κι όταν σε χρειάστηκα έκανες πίσω. Δεν είναι τόσο το ότι εγκατέλειψες, γιατί τελικά τα κατάφερα και χωρίς εσένα. Μα έτσι κατάλαβα πως εσύ ποτέ δεν υπήρξες διατεθειμένος να κάνεις για μένα όσα έκανα εγώ για σένα. Κι αυτό κάνει τη δική μου θυσία να μοιάζει μεγαλύτερη.

Είναι μεγαλύτερη.

Γιατί δεν άξιζε. Δεν την άξιζες. Όμως ο χρόνος που έχασα για σένα χάθηκε για πάντα. Δεν υπάρχει κάτι να σου συγχωρέσω. Τον εαυτό μου δε θα συγχωρήσω ποτέ. Τον πούλησα τόσο φτηνά...

Κι άξιζε παραπάνω.

Πίκρα

Κατερίνα Χαρίση

Χωρίς χρόνο

Θάνος Καλαμίδας

«Η ζωή μου; Η ζωή μου είναι πολύ απλή. Σπουδάζω. Αυτό τα λέει όλα.»

«Όχι, δεν θέλω να το σκέφτομαι. Τώρα σπουδάζω.»

«Έχουν χωρίσει. Δεν τον έχω δει για πολύ μήνες. Είχε κάποια προβλήματα και έπρεπε να πάει σε άλλη πόλη. Δεν είναι νέος και στην ηλικία του δεν είναι εύκολο να βρεις δουλειά.»

«Δουλεύει. Κάθε μέρα μέχρι αργά. Εγώ πρέπει να μαγειρέψω και να σιγουρευτώ ότι ο μικρός μου αδερφός είναι εντάξει. Ξέρεις... να φάει, ετοιμαστεί για το σχολείο, καθαρά ρούχα, ξέρεις πως είναι τα αγόρια.»

«Δεν πειράζει. Εγώ πρέπει να σπουδάσω για να βρω καλή δουλειά μετά. Τι σημαίνει καλή δουλειά;»

«Όχι, αυτά είναι για τα πλουσιόπαιδα, όχι για μένα. Για μένα καλό θα είναι ό,τι είναι καλύτερο από αυτό που έκαναν ο πατέρας μου και η μάνα μου όλη της ζωή τους.»

«Δεν έχω χρόνο για όνειρα πια, τώρα πάω σπίτι. Όπου να 'ναι γυρίζει ο αδελφός μου.»

- Τι έπαθαν τα παπούτσια σου;
- Τι έπαθαν; Δεν βλέπεις; διαλύθηκαν τα κορδόνια και φοράω διπλή κάλτσα για να σφηνώνουν και να μην μου βγαίνουν...
- Το παντελόνι;
- Ααα, το παντελόνι... μια χαρά, έχει ακόμα τρύπες η ζώνη!
- Και η ψυχή, η καρδιά;
- Στη ψυχή, φοράω διπλή δόση αγάπης, για να μη την χάσω και αυτή...
Και την καρδιά... την κρατάω όσο πιο ζεστή γίνεται, γιατί αν παγώσει...
Και το κουράγιο φίλε.. το έχω καρφώσει στο μυαλό μου, για να μη μου φύγει,
...ποτέ ξανά...

Ποτέ ξανά...

Γιώργος Μπαρκούρης

Επισκέπτες

Κατερίνα Χαρίση

Είχα έναν επισκέπτη μια μέρα. Ένας από αυτούς στάθηκε στο περβάζι κοιτώντας μέσα. Για λίγο στεκόμασταν έτσι, εκείνος από έξω, εγώ μέσα, να κοιταζόμαστε. Όταν σηκώθηκα για να πλησιάσω στο παράθυρο, πέταξε μακριά. Δεν ξέρω γιατί λέω ότι ήταν «εκείνος». Αλλά έτσι το ένιωσα εκείνη τη στιγμή.

Την επόμενη μέρα ξανάρθε, φέρνοντας ένα ακόμα μαζί του. Αυτή τη φορά είχα αφήσει κάτι έξω από το παράθυρο για να βρει. Σύντομα άρχισαν να έρχονται κι άλλα, κι άλλα, και τώρα όλοι αυτοί οι μικροί επισκέπτες μου κάνουν παρέα σχεδόν κάθε μέρα.

Είναι ωραίο να ξέρω ότι κάποιος θα έρθει να με δει.

Περιμένω την κατάλληλη στιγμή ...

• Πρώτο για μια καλή στιγμή είναι όταν δεν ξέρεις , όταν αφήνεσαι ελεύθερος, όταν δεν ποζάρεις ...

Το πραγματικό εσύ, χωρίς μάσκες στο πρόσωπο ...

• Όχι σαν αυτά τα ανόητα τα selfie που κάνετε όλη την ώρα, που είναι όλα τα ίδια, με πρόσωπα που μοιάζουν με παπιά.

Ξέρω ότι αυτό είναι ντεμοντέ, αλλά ... αυτό είναι τέχνη.

Και γίνεσαι κι εσύ κομμάτι της τέχνης.

όταν δεν ποζάρεις ...

Ένα κομμάτι τέχνης

By Gordana Mudri

apopseis Εκδόσεις **apopseis.gr**

© 2016 Εκδόσεις apopseis.gr - Όλο το υλικό είναι copyright του περιοδικού και της συγγραφέα

Ovi Magazine & Ovi Greece Books Publications

© 2016 Ovi Project Publication - All material is copyright of the Ovi magazine & the writers

Τα βιβλία των εκδόσεων apopseis.gr Ovi magazine & Ovi Greece μπορείτε να τα βρείτε μόνο στις σελίδες των διαδικτυακών περιοδικών www.apopseis.gr & www.ovimagazine.com

Όλο το υλικό είναι copyright του Ovi Magazine και των συγγραφέων

Για λεπτομέρειες και πληροφορίες επικοινωνήστε: info@apopseis.gr & info@ovimagazine.com

Δεν επιτρέπεται η πώληση, ανατύπωση και χρήση του παρόντος βιβλίου απο όποιο μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό, εκτυπωση, ραδιοφωνική η τηλεοπτική αναγνώση) χωρίς την προηγούμενη άδεια του υπευθυνου της έκδοσης και του συγγραφέα.

Το συγκεκριμένο βιβλίο διατίθεται δωρεάν.

Αν σας ζητηθεί οποιοδήποτε χρηματικό ποσό, παρακαλούμε επικοινωνήστε άμεσα μαζί μας

Θνητοί της Μεγάπολης II

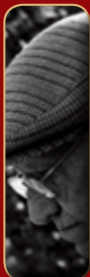
**Τατιάνα Κοτσώνη - Γιώργος Μπαρκούρης
Λίλιαν Μπαντάνη - Gordana Mudri
Σία Πέρρου - Νατάσα Τσιτσιριδάκη
Έλενα Φωτίου - Κατερίνα Χαρίση
Θάνος Καλαμίδας**

Δεκέμβριος 2016
Εκδόσεις: Arospeis.gr
Ovi magazine

Φωτογραφίες:
*Οι φωτογραφίες που συνοδεύουν τα κείμενα
είναι από online σελίδες προσφερόμενες ελεύθερα
για μη εμπορική χρήση*

Design/Επιμέλεια: Thanos K.

Θνητοί της Μεγαπόλης

Πριν από έναν ακριβώς χρόνο, το Δεκέμβριο του 2015, κυκλοφόρησαν οι «**Θνητοί της Μεγαπόλης**». Ακριβώς ένα χρόνο μετά, η **Τατιάνα Κοτσώνη**, ο **Γιώργος Μπαρκούρης**, η **Λίλιαν Μπαντάνη**, η **Gordana Mudri**, η **Σία Πέρρου**, η **Νατάσα Τσιτσιριδάκη** και η **Έλενα Φωτίου** συνοδεύουν την **Κατερίνα Χαρίση** και εμένα σε ένα καινούργιο ταξίδι ανάμεσα σε φωτογραφίες και ιστορίες, για το «**Θνητοί της Μεγαπόλης II**».

